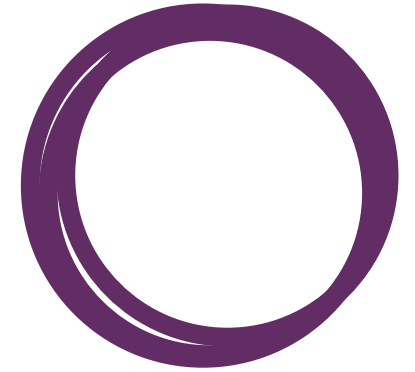

ÉS CLAR QUE
PODEM
CATALUNYA

DOCUMENT DE PRINCIPIS POLÍTICS I ORGANITZATIUS
PER A CATALUNYA

BLOC I. DOCUMENT POLÍTIC

Per un projecte polític de ruptura democràtica a Catalunya,
#ésclarquepodem

*Primer t'ignoren, després se'n riuen,
després t'ataquen i, finalment, guanyes.*

M. Gandhi

BLOC I. DOCUMENT POLÍTIC

I. PODEM, UN INSTRUMENT D'EMPODERAMENT I MOBILITZACIÓ CIUTADANA PER GUANYAR EL CANVI A CATALUNYA

El cicle polític-electoral que va començar amb les eleccions europees de 2014 és clau per traduir la indignació, la mobilització i la politització popular i ciutadana dels darrers anys en canvi polític.

El 15 de maig del 2011 vam sortir al carrer sota el lema “No som mercaderia en mans de polítics i banquers”. El que va començar com una manifestació ciutadana, fora d'estructures de partit o de sindicat, es va convertir en una massiva mobilització que va durar prop d'un mes. L'ocupació i l'autogestió espontània de les places de les ciutats del nostre territori ens donava esperances de que un altre món encara era possible. Vam impugnar el Règim del 78. Una nova subjectivitat política sorgia en mig del drama polític, social i econòmic que la crisi va accentuar a partir de l'any 2008. Un nou cicle de protestes i moviments socials va néixer. Res tornaria a ser igual després del 15M: l'Assemblea Grogà, la PAH, el moviment per una sanitat pública i de qualitat,

les marxes de la dignitat, les vagues generals, i especialment la de Panrico, són la cristallització d'aquest nou cicle de mobilitzacions populars. Vam desbordar democràticament i massiva les institucions d'un règim que ja no era ni és capaç de donar resposta a les exigències de la ciutadania. L'estratègia del mal menor es manifestava esgotada.

Un crit va ser unànime: “No ens representen”. Les institucions i els partits polítics tradicionals van ser i continuen sent impermeables a la nova legitimitat, al nou món naixent. Tot aquest cicle de mobilitzacions és trobava una vegada i una altre amb el mateix obstacle: el silenci i la porta tancada de les nostres institucions polítiques, quan no, la criminalització i repressió de la protesta.

Sense fer gaire res, el Partit Popular guanyava les eleccions l'any 2011 davant d'un PSOE a la deriva després de capitular davant el poder financer amb la reforma exprés de l'article 135 de la Constitució. A Catalunya, després de dos anys de retallades, el govern de Convergència i Unió, autèntica avantguarda neoliberal a l'estat espanyol,

intentava instrumentalitzar la mobilització de l'11 de setembre de 2012 avançant les eleccions per assolir la majoria absoluta. Pretenia així, satisfer “la voluntat d'un poble”. La que era una expressió de reivindicació democràtica de fons que entroncava amb el qüestionament de la relació actual entre Catalunya i l'Estat espanyol fruit del col·lapse de l'estat de les autonomies, CIU la utilitzava per embolicar-se en la bandera i així dissimular l'estat de greu crisi social que patia Catalunya. Les plebiscitàries de novembre de 2012 no van ser gratuïtes per Artur Mas, la pèrdua de 12 escons van obligar el President a comprometre's no només a la consulta sinó a concretar-la amb llei, data i pregunta.

El nou cicle polític i electoral encetat el passat mes de maig amb les eleccions europees mostren l'esquerda, cada cop més gran, del nostre règim. Les mobilitzacions ciutadanes s'han de traduir en canvi polític. Ens hem d'atrevir a assaltar les institucions: obrir les portes perquè l'impuls democratitzador pugui esdevenir democràcia real. Siguem valents i valentes, atrevim-nos amb el nou desafiament electoral.

La gestió de la sortida de la crisi per part de l'oligarquia financera, una ínfima minoria de la

societat que concentra el poder econòmic com també alta influència sobre el polític, respon a una estratègia per mantenir la taxa de guany que l'esclat de la bombolla immobiliària va fer minvar. Es tracta doncs, d'un procés d'acumulació per desposseïció que ha donat lloc a un sagnant increment de la pobresa, la desigualtat i la frustració d'expectatives de la majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Ens trobem davant d'una crisi orgànica del règim de la Segona Restauració Borbònica amb tres expressions interrelacionades:

a) socioeconòmica, amb la caiguda dels salaris i la precarietat laboral, l'atur generalitzat i l'endeutament massiu com a complement de la renda de les famílies, Catalunya s'aboca a una situació d'emergència social sense precedents on la pobresa i les desigualtats creixen exponencialment. La base de l'economia tradicional catalana, el seu teixit productiu, ha fet fallida, després d'unes polítiques econòmiques que han potenciat el turisme i la construcció fins a portar a l'esclat de la bombolla immobiliària, que ha deixat a famílies i petites empreses amb l'espasa de Dàmocles del deute penjant sobre els seus caps i deixant-los a mercè de les decisions d'un mercat laboral

desregulat i en mans de les grans empreses, conformant una majoria ciutadana, el precariat, sotmesa a condicions i perspectives de vida cada cop més precàries. Quan l'economia sotmet la sobirania popular es posa en perill les nostres vides, en dubte els nostres drets i en qüestió la pròpia recuperació econòmica. Acabar amb les polítiques d'austeritat i privatització dels serveis públics és el primer pas per a recuperar la dignitat i el benestar dels de baix.

b) política, amb la crisi del sistema polític bipartidista del PP/PSOE del que formen part CiU i PNV, partits que han fet de la corrupció generalitzada, la opacitat, les portes giratòries i la submissió als poders econòmics, que suposen el primer punt del seu particular programa ocult. Aquest partits que representen la vella política, els coneixem com els partits de la casta per que són autèntics obstacles per a la inclusió i participació de la ciutadania en la presa de decisions, són partits oposats a la transformació política que anhela la majoria.

c) nacional, la crisi econòmica i política accentua l'exacerbació recentralitzadora de l'Estat espanyol que nega les diferents realitats nacionals existents, la seva riquesa cultural i lingüística. Aquesta crisi de caire nacional s'ha expressat amb un important

impuls dels moviments populars per la sobirania nacional, en especial a Catalunya. L'estat de les autonomies fa aigües i la Constitució de 1978 no reconeix l'Estat espanyol com un país de països, com un estat de nacions. L'única via per a que el poble de Catalunya pugui decidir passa necessàriament per obrir el cademat de 1978.

Tot plegat, no és altra cosa que la crisi d'un model de convivència fonamentat en la submissió als capricis del poder econòmic, és per tant, una crisi de sobirania, una crisi de democràcia.

PODEM és un instrument de la ciutadania per guanyar el cicle polític-electoral, fer fora la casta i recuperar la nostra sobirania segrestada pels poders econòmics i els especuladors financers . El nostre compromís és contribuir a fer possible un procés de ruptura democràtica i iniciar processos constituents ciutadans a Catalunya i Espanya, però també a nivell municipal i a nivell europeu. Cal recuperar sobirania i tornar la veu i el protagonisme a la majoria social, al ciutadans i ciutadanes en contra de qui s'ha gestionat aquesta crisi per part de la casta.

PODEM és ahora un instrument d'empoderament de la majoria ciutadana empobrida. Som conscients

que no hi ha forma de guanyar en el cicle polític-electoral sense una ciutadania organitzada i mobilitzada amb l'objectiu de trencar amb el règim. És per això, que pensem PODEM com un instrument d'intervenció que ha de constituir-se i actuar allà on està el conflicte social conforme als principis de transparència, participació, democràcia i horitzontalitat.

Ha arribat l'hora de guanyar, ha arribat l'hora del canvi, ha arribat l'hora que ens reapropriem de les nostres vides. Ha arribat l'hora de la ruptura democràtica. És clar que podem!

II. DEL 15M I LA IMPUGNACIÓ AL RÈGIM AL CICLE POLÍTIC-ELECTORAL DE LA RUPTURA A CATALUNYA: RUPTURA, REFORMA I PROCÉS NACIONAL

El malestar d'àmplies capes de la població copejades per la crisi i la seva gestió empobradora i polaritzadora de la majoria ciutadana en benefici d'uns pocs, ha donat lloc a l'emergència d'un nou espai polític ciutadà rupturista de qüestionament democràtic del sistema polític de 1978. Aquest va començar a expressar-se amb força a partir del moviment 15M.

El moviment 15M va tenir un clar component generacional: un pes important de sectors de joves amb condicions i expectatives de vida precaritzades. Un fort component dels barris i pobles de tradició treballadora de la perifèria de Barcelona i altres grans ciutats. La dinàmica de la mobilització impulsada a partir de llavors va suposar una fallida en les convencions i regles de la política existent. La lluita contra els desnonaments, contra les retallades i la privatització de l'educació i la sanitat, la construcció de projectes de barri, dues vagues generals i moltes altres iniciatives mobilitzadores i activistes han donat continuïtat a aquest procés. No obstant això, va experimentar un abrupte declivi amb l'explosió del moviment sobiranista l'11 de setembre de 2012 que ha vingut ocupant la centralitat política i ha connectat millor amb la cultura política dominant en les institucions, els mitjans de comunicació i les classes mitjanes de Catalunya.

Mentre la dinàmica iniciada pel 15M madurava cap a plantejaments polítics destituents - Rodea el Congreso - i cap a la construcció d'amplis fronts de lluita - les marees -, a Catalunya guanyava espai un moviment sobiranista que s'havia anat forjant en oposició a la política centralista i recentralitzadora de l'estat des del frustrat procés de relectura

en clau federal de la Constitució Espanyola que representava l'Estatut de Catalunya. Estatut que era sentenciat per les velles institucions el Règim, aquest cop plasmades en el Tribunal Constitucional.

La massiva manifestació de 2010 contra la sentència del Tribunal Constitucional i el procés de consultes a nivell municipal del mateix any van engegar un nou període de mobilitzacions, en un context on l'impacte de la crisi sobre les classes mitjanes i sectors del petit i mitjà empresariat trencava el mirall de l'estabilitat econòmica de les mateixes provocant la pèrdua de referents polítics i ideològics. L'impuls governamental a l'estiu de 2011 i la reconexió amb la idea de dret a decidir que havia estat treballada a la Casa Gran del Catalanisme en el període en què CiU estava a la oposició, van donar lloc a una sèrie de tres massives manifestacions els 11 de setembre del 2012, 2013 i 2014. Les eleccions anticipades de 2012 i la convocatòria d'una consulta sobiranista no vinculant, suposaven definitivament l'ocupació del debat polític relegant a un segon pla la crítica a l'efectiva política de retallades de la Generalitat i el compromís de CiU amb el règim.

Tot i haver anat a remolc de les mobilitzacions, CIU ha aconseguit capitalitzar un sentiment que

mai ha format part del seu projecte polític. A hores d'ara, monopolitza a través dels mitjans de comunicació i els dispositius polítics institucionals una suposada lluita pel dret a decidir fonamentada en la potència democràtica que emana, la promesa de poder dibuixar un nou país i les oportunitats de progrés que genera la construcció efectiva d'un nou estat. Aquest debat ha ocupat el centre del debat polític a Catalunya des de llavors, relegant la crítica l'obra de govern de la Generalitat. De la mateixa manera, el segrest del procés per part de CiU ha permès desviar l'atenció i extirpar del debat públic les contínues denúncies i imputacions per corrupció que ara mateix travessen la federació nacionalista. Recordem que CiU té la seu embargada i que els cassos Pujol, Pretòria, Palau, ITVs, sanitat continuen oberts. La connivència entre mitjans de comunicació, grans empreses i bancs amb el poder polític ha forjat la nostra particular casta catalana. La corrupció com a forma institucionalitzada de governar i de reapropiar-se de la riquesa col·lectiva ens permet afirmar que no es tracta de democràcia sinó de règim cleptòcrata on el govern està a mans dels lladres i per als lladres. Quan es parteix d'aquestes coordenades, parlar de dret a decidir és insultar a la ciutadania, quin exercici de cinisme és estimar Catalunya quan no estimes el més mínim els catalans i les catalanes.

Convergència i Unió continua formant part i té un compromís essencial amb el règim del 78. Si ha volgut capitalitzar i segrestar el procés ha estat per interessos electoralistes i per continuar la seva agenda de retallades socials i polítiques. Tot i això, les eleccions anticipades del 2012 ja van suposar una primera resposta d'una ciutadania que no es deixa enganyar pels que només parlen de país i bandera mentre envien carretades de diners dels i les catalanes a Andorra i Suïssa. Artur Mas, alumne avantatjat de Jordi Pujol, i el partit que representa són traïdors al poble català.

De fet, les eleccions anticipades de 2012 van donar lloc a una major fragmentació política i a l'entrada de la CUP - a partir d'una interessant campanya elaborada per un sector d'activistes del 15M- al Parlament. És en aquest sentit que han anat sorgint iniciatives com Procés Constituent, Guanyem i altres processos de vocació municipalista, intentant articular políticament l'espai rupturista. No obstant, és amb l'aparició de PODEMOS a les eleccions europees de 2014, que aquest espai de ruptura torna a assolir tota la seva dimensió, especialment als municipis i barris populars de tradició treballadora de l'àrea metropolitana de Barcelona i de la resta de grans ciutats. PODEM és el partit-instrument que a hores d'ara està en condicions de

materialitzar la ruptura amb el règim del 78, obrint la finestra a un procés de processos constituents que apostin per discutir-ho i decidir-ho tot.

III. DAVANT ELS INTENTS DE REGENERACIÓ DE LA CASTA: RUPTURA DEMOCRÀTICA I PROCESSOS CONSTITUENTS

Cal assenyalar que és vital per fer realitat aquest procés de ruptura, denunciar i combatre el projecte regeneracionista lampedusià (canviar-ho tot per a que no canviï res) del president Mas a Catalunya, i que això només és possible des de la disputa de l'hegemonia sobre la conducció de la qüestió nacional i l'articulació d'una majoria electoral rupturista a les eleccions autonòmiques. A més de CiU i el president Mas, PSC, PP i Ciutadans són també exponents del manteniment del règim i els interessos de la casta. Amb tots ells, guanya la banca.

Els autèntics sobiranistes som aquells que defensem la sobirania popular i els instruments polítics i institucionals per poder exercir-la, que entenem el poble català com a subjecte polític sobirà per decidir l'encaix territorial, però també per sotmetre els poders econòmics i financers a l'interès del comú i així garantir el dret a l'existència. Sobirania per discutir-ho i

decidir-ho tot, sobirania com a projecte polític assentat sobre els valors republicans democràtics.

Amb tot, l'opció regeneracionista per part de la casta pren força. El projecte de CiU està esgotat i és part del sistema polític de la Transició, fent de frontissa del bipartidisme i administrador de la Comunitat Autònoma de Catalunya. La seva reinvençió passa per la figura del president Mas com a líder nacional al capdavant del moviment sobiranista dibuixant un model de país en forma d'utopia homèrica que de forma interessada, amb prou feines està esbossant. La burgesia catalana sempre s'ha situat en el marc de l'oposició entre conflicte nacional i conflicte social, utilitzant-lo com a element de divisió de les forces populars quan s'ha vist amenaçada pel seu ascens polític. No és altra cosa que la continuació de la tradició del pujolisme, que afegeix un fi sentit de conquesta de l'hegemonia a partir del lideratge i la construcció d'un sentit comú de país, reciclant i fent merament estètics elements de la consciència i pràctica rupturista. Aquest és el camí que ha seguit Mas, que amb una ERC còmplice amb les retallades que ha pagat cara la seva subalternitat, guanya el dret a decidir i el procés participatiu del 9N, i que intentarà culminar la reinvençió de Convergència amb la fagocitació d'elements de l'ANC i Òmnium.

El President va avançar unes eleccions en clau plebiscitària el 2012 amb una única i aparent proposta, la consulta no vinculant per decidir el futur polític de Catalunya el 9 de novembre de 2014. Després de la suspensió del Tribunal Constitucional, la va descafeïnar amb un procés participatiu amb el que hàbilment, visualitzava la confrontació amb l'estat, alhora que invertia tendències demoscòpiques vers ERC. És aquest el sentit de la proposta de llista única, desgastar a ERC i erigir la figura de Mas com a líder nacional. Estem doncs davant d'un escenari de gesticulació on la pugna amb ERC i l'objectiu d'acumular forces en favor de la conformació d'una majoria social independentista, serveix a Mas per guanyar temps per reinventar CIU i mantenir-se alhora a l'expectativa, i en una posició de força negociadora vers l'estat davant el que pugui ser el gran acord de reforma política al llindar de les eleccions generals.

Mentre això succeeix, la pobresa i la desigualtat avancen a Catalunya alhora que es transfereixen impunement la riquesa dels catalans a l'esfera privada. La sanitat pública es desmunta per afavorir els amiguets dels lobbys privats impeding atenció mèdica i de qualitat a molts catalans i catalanes. Les dobles vies suposen per l'educació pública la imposició gradual de la privatització,

així com un retrocés del funcionament democràtic dels centres educatius, vulnerant l'accés universal i l'equitat que hauria de caracteritzar el que ha de ser el pilar fonamental de qualsevol societat que es vulgui democràtica. L'agenda neoliberal del Govern de CIU no s'atura.

Davant un projecte nacional en clau de reforma, en el que podria estar inclòs un nou model de finançament per Catalunya, o fins i tot, algun retoc constitucional, arribats aquí, ara, volem aspirar a tot. Només podrem garantir el dret a decidir del poble de Catalunya en el marc d'una ruptura amb el règim del 78 que obri processos constituents on podem decidir-ho tot, on la ciutadania recuperi la sobirania front a una casta que no té altra pàtria que els seus diners:

a) Guanyar Catalunya és clau per a qualsevol canvi a l'Estat espanyol així com la caiguda del bipartidisme a Espanya pot ser clau per les aspiracions democràtiques del poble català. Catalunya en mans de Mas i les forces de règim ens allunya de la possibilitat de concretar un procés de ruptura democràtica. Cal denunciar doncs, la fragmentació en clau nacional de la societat catalana que vol explotar la casta i construir un projecte nacional incloent, conformat sobre drets

fonamentals i condicions de vida digna, des de i per a la majoria ciutadana. Sense un canvi rupturista a l'Estat espanyol, hi ha barrat el pas a que el poble de Catalunya pugui decidir el seu futur col·lectiu.

b) Davant la fragmentació i el desconcert, PODEM pretén oferir un punt de referència que doni perspectiva política i disputi l'hegemonia del projecte nacional a Mas. Un lideratge que pugui limitar la influència paralitzant de la fragmentació, que és expressió de la descomposició de les classes populars davant la sagnant realitat de la crisi. Estem en condicions d'assumir que fer trontollar l'agenda política de regeneració del règim ens suposarà patir l'estratègia de la por dirigida a la ridiculització i a visualitzar la irresponsabilitat que podria suposar un possible escenari de governabilitat.

c) Articular el projecte nacional amb realitat metropolitana. L'escletxa entre realitat i imaginari polític de les classes mitjanes urbanes i la de les classes populars metropolitanes ha estat explotada i amplificada des del pujolisme, que a partir de diferents mecanismes, incloent el de política lingüística i mitjans de comunicació, va tractar d'excloure aquestes últimes del suposat "oasi català". Això s'ha expressat en el tradicional abstencionisme en les eleccions autonòmiques

de les perifèries urbanes i la seva mobilització només en les eleccions generals. És clau, doncs, acabar amb el sufragi censatari de gran part de l'àrea metropolitana que ha permès victòria rere victòria de CIU, es prioritari per PODEM articular políticament el que ja es coneix com el cinturó morat.

IV. PLA DE RESCAT CIUTADÀ, UNA BASE PROGRAMÀTICA PER A LA RUPTURA DEMOCRÀTICA A CATALUNYA

Davant l'emergència social en la qual vivim els catalans i les catalanes, constatem que no només necessitem un canvi de rumb en l'esfera política, també exigim un canvi de rumb en les polítiques econòmiques i socials. És per aquesta raó que un procés de ruptura democràtica exigeix d'un pla de rescat ciutadà. Ambdues són indissociables i marquen el terreny i marc en el qual es mou l'eina d'empoderament ciutadà que és PODEM.

Amb caràcter immediat proposem un pla de rescat ciutadà fonamentat en la Declaració Universal dels Drets Humans que suposi un gir radical en les prioritats de govern. Un pla de rescat ciutadà que prioritzï les persones, les seves vides i els seus drets bàsics:

a) Garantir el dret a l'existència, treballar per una Renda Bàsica.

A Catalunya, la pobresa ha superat el llindar del 20% de la població i l'atur s'ha situat entorn al 20% de la població activa segons dades de la EPA. Això es tradueix en situacions extremes que impacten en les famílies on els més afectats són els infants i els col·lectius més vulnerables. Hem de rearticular la relació de forces entre la majoria ciutadana desposseïda i els grans poders empresarials i financers per poder garantir salaris dignes, protecció i polítiques socials així com l'alimentació i l'habitatge com a necessitats immediates, drets fonamentals que ens han de permetre una vida digna. La renda bàsica universal i incondicional és una mesura que busca fer material el dret a la ciutadania reconegut per la declaració universal dels drets humans.

No obstant, ara per ara, entenem inajornable la conformació en llei de la Iniciativa Legislativa Popular de Renda Garantida de Ciutadania presentada al Parlament de Catalunya, mesura recollida a l'Estatut d'Autonomia fins ara sense desplegament legislatiu, que ha de respondre a necessitats d'urgència i emergència social. Qualsevol iniciativa que impliqui polítiques de

renda bàsica està condicionada a l'impuls de mesures transversals i de conjunt com una reforma fiscal en profunditat, on els que més tenen, més paguin.

b) Garantir un model econòmic sotmès a l'interès del comú

La democratització de l'economia consisteix en que no siguin els mercats financers o les grans transnacionals les que decideixin què és millor, sinó que la ciutadania pugui en el seu conjunt determinar quin mode de producció, treball i repartiment de la riquesa vol per al seu entorn. Es tracta doncs de sotmetre l'economia a la voluntat política per assolir els objectius que aquesta es pugi marcar.

Perquè l'economia estigui al servei de la majoria de la societat, hem d'acabar amb la font del poder polític de les empreses monopolistes i les grans fortunes de Catalunya, veritables gestors de l'economia, que l'utilitzen per al seu benefici i en perjudici del de la majoria. Hem d'acabar amb les grans acumulacions de riquesa mitjançant una reforma fiscal justa que impedeixi que la riquesa s'acumuli sempre en poques mans, redistribueixi cap als de baix i que a més doti de recursos a l'administració pública.

Cal també fomentar noves formes de generar riquesa i de consumir, com són les cooperatives de treball i consum, recuperant el teixit productiu regional de Catalunya i la creació d'ocupació amb dignes salaris i condicions. De la mateixa manera l'economia catalana ha de ser també sostenible mediambientalment, conservant el seu patrimoni natural, per la qual cosa cal dotar-nos de fonts d'energia.

c) Garantir uns pressupostos transparents per a la majoria ciutadana. Auditoria ciutadana del deute.

El deute és el millor dels mecanismes de subordinació dels estats davant el poder econòmic i financer. A Catalunya, el deute públic ha augmentat del 17,8% del PIB a l'any 2010 al 32% del PIB a l'any 2014. La Generalitat és especialment depenent del deute extern i intern i el compromís amb els creditors contrasta amb les retallades imposades que ofeguen la ciutadania catalana. Els pactes sobre dèficit i deute públic es revelen com una estratègia de transvasament directe dels recursos públics a l'esfera privada. És prioritari realitzar una auditoria del deute, pública, transparent i amb la implicació de la ciutadania per determinar quina part d'aquest és il·legítim i il·legal. Aquesta mesura ha de venir de

la mà d'una persecució efectiva i amb recursos del frau fiscal.

d) Garantir l'educació, la sanitat i els serveis socials, públics i de qualitat

La Generalitat ha d'assolir un posicionament ferm en defensa de la titularitat pública i la universalitat d'educació, sanitat i serveis socials com una qüestió poc menys que de patriotisme. Recuperar la nostra sobirania equival a garantir al poble català escoles, hospitals i serveis del benestar capaços de donar resposta a les necessitats de qualsevol societat, agreujades ara per l'estat d'emergència social que amplies capes socials pateixen a Catalunya. Així mateix, constatem que els processos d'externalització de serveis i dobles vies no són més que eufemismes de la privatització, és prioritari revertir-los per no convertir en un negoci els que són els nostres drets fonamentals. En aquests tres pilars està en joc el nostre projecte de país

e) Garantir el dret a l'habitatge digne, el lloguer social i la dació en pagament.

Els desnonaments forçosos de població vulnerable sense alternativa habitacional constitueixen una violació sistemàtica dels Drets Humans, violació

programada consumada per entitats financeres amb l'empara del poder judicial. Amb cents de milers d'habitatges buits, el genocidi financer perpetrat per la banca s'ha cobrat a Catalunya la vida de múltiples persones, i ha arruïnat la de milers de famílies des que començà la crisi, al ser assetjades, desnonades i desposseïdes d'un dels seus drets fonamentals el dret a un habitatge digne, una necessitat vital recollida a l'article 25.1 de la Declaració Universal dels Drets Humans.

Alhora que ens oposem frontalment als instruments del poder financer com el SAREB, les SOCIMIS o la reforma de la LAU que tenen com objectiu l'impuls de la segona bombolla Immobiliària (ara de lloguer), constatem la sobrada legitimitat demostrada per la PAH al posar-se al costat dels més febles. Fem nostres els punts de la malmesa ILP, paralització dels desnonaments, dació en pagament, i lloguer social així com l'avenç cap a una nova cultura de l'habitatge que ha de formar part d'una nova cultura econòmica i democràtica

f) Garantir les polítiques de gènere

Les polítiques de gènere de l'actual govern català sostenen una perspectiva paternalista i conservadora amb reminiscències d'èpoques passades. Situant a les

persones davant les imposicions del capital, des de la justícia social i el feminisme, plantejem un model que, enfront del menyspreu del sistema actual, doni valor a la sostenibilitat de la vida i a plantejaments afectius i vitals d'empoderament. En aquest sentit, optem per una doble via: una de fons i de llarg recorregut de resignificació dels esquemes econòmics, polítics i socials per a situar la vida al centre, tenint present els processos de cura de les persones, les dependències, i treballant per aturar totes les discriminacions i desigualtats de gènere, amb respecte i recolzament de les opcions LGTB. I a la vegada apostem per accions concretes, immediates i d'urgència per instaurar les bases necessàries per a la consecució d'una Catalunya on tots i totes tinguin una vida digna.

Entre d'altres, volem blindar el dret a decidir sobre el propi cos, així com retornar la qualitat als serveis de planificació familiar i l'educació en sexualitat i afectes. Apostem per la universalització de l'educació entre els 0 i els 3 anys, i per a la instauració dels permisos iguals i intransferibles per naixement i adopció. És necessari el foment del repartiment de les tasques domèstiques i de cura entre tots els membres d'una llar i no estalviar en tota mena de recursos i iniciatives per combatre la violència masclista i homòfoba. Veiem fonamentals l'establiment de mesures

d'urgència en el mercat laboral per combatre tota discriminació de gènere, així com la implementació de polítiques del temps que recolzin la participació política i social de les persones. També creiem essencial la posada en marxa urgent d'accions per combatre la pobresa i la situació de precarietat dels col·lectius més vulnerables, on es troben les famílies monomarentals, les vídues, les treballadores de les llars i totes les persones que pateixen desigualtats d'ètnia, classe, gènere, edat, per discapacitat, per qüestions LGTB o d'aquestes en combinació.

g) Democràcia i llibertats

La democràcia ha de tenir una base material. Hem de ser capaços de dissenyar una arquitectura institucional pròpia que garanteixi l'empoderament ciutadà en el marc de processos participatius plenament democràtics; transparència, fiscalització, revocació.... De la mateixa manera, hem de ser capaços d'implementar contrapoders i mecanismes de democràcia directa que fiscalitzin i assegurin el rendiments de comptes dels nostres representants polítics.

Elaborar una llei electoral pròpia –som l'única comunitat autònoma que no en té- i modificar la restrictiva llei de les ILP per a que siguin més participatives són exigències per al canvi polític.

L'establiment de canals amb els moviments socials i dotar de majors poders al Síndic de Greuges aniran de la mà d'aquesta profundització democràtica.

Per altre banda, denunciem la recentment aprovada Llei de Seguretat Ciutadana –La “Ley Mordaza”- pel govern del PP que criminalitza la protesta i sanciona la llibertat d'expressió dels i les ciutadanes. Tot i votar-la en contra, el corpus legislatiu que conté no deixa de ser una de les aspiracions de CIU: l'enduriment del codi penal que permet mesures de control social com la videovigilància i els mecanismes de delació, i la criminalització planificada de la protesta i la desobediència civil que pena parar un desnonament o fer fotografies als agents i cossos de seguretat en el exercici de les seves funcions.

Garantir la llibertat d'expressió així com el dret a la protesta i el disens serà una prioritat de PODEM. Sense llibertat d'expressió, reunió o manifestació no pot existir la democràcia.

g) Sostenibilitat rural, territorial i medi ambiental

El món rural planteja problemàtiques molt vinculades al model neoliberal dominant. Des de les polítiques agràries comunitàries s'hauria d'incidir

en la defensa de l'agricultura de proximitat i la lluita contra el model agroindustrial a escala transnacional.

Les comunicacions són un altre punt que determina el model territorial i la relació del món rural amb les àrees urbanes. En el cas de l'estat espanyol i de Catalunya en particular, les opcions de transport d'alta velocitat han avançat en detriment d'una xarxa ferroviària de proximitat i de mobilitat pública adequada a les realitats socials i territorials. Els impactes mediambientals del model de creixement vigent s'entrecreuen amb actuacions en el territori que plantegen lluites i resistències des de les comarques del litoral i de l'interior: contra el fracking, les plataformes petroleres, les operacions turístiques basades en el totxo i el negoci fàcil o els muntatges estil Barcelona World, que esdevenen illes de desregulació fiscal, laboral i mediambiental.

La creació de grans eixos d'actuació econòmica entorn de ciutats i espais metropolitans desequilibra el territori i la seva base social i mediambiental. En el context d'una Catalunya mercantilitzada i en constant retrocés democràtic, les alternatives de PODEM han de basar el seu abast territorial en la preservació de la trama rural, del teixit productiu dels pobles i comarques i en una

interconnexió territorial a l'escala de les necessitats de la gent de baix i d'un entorn que cal preservar front les lògiques d'acumulació que s'apliquen sistemàticament. Necessitem una veu a Catalunya que defensi el món rural.

BLOC II.
MODEL
ORGANITZATIU
PER A CATALUNYA

PREÀMBUL

PODEM es vol conformar com una plataforma d'empoderament popular i ciutadà. La ciutadania està apoderant-se de PODEM com un instrument d'assalt democràtic i palanca de canvi. Ens han robat la sobirania i no han volgut escoltar el clam popular que deia prou. Han elevat els murs per aïllar-se de la ciutadania, però hem sabut començar a construir instruments per assaltar aquests murs. El repte és complir l'exigència: hem d'organitzar-nos entre una gran expectació, i al mateix temps ser els més exigents amb nosaltres mateixos. PODEM no ha nascut per ser una força testimonial més o menys influent, sinó perquè els ciutadans i les ciutadanes recuperem d'una manera efectiva el control democràtic sobre les nostres institucions i el nostre futur.

Per això és imprescindible que ens dotem d'un projecte integral en el que els principis ètics, polítics i organitzatius s'articulin d'una manera coherent. Només així aconseguirem una veritable alternativa de país.

Quant als principis organitzatius, resulta essencial mantenir les senyes d'identitat que ens han portat fins aquí: apostar per la **participació ciutadana**, el compromís amb la **transparència** i els **comptes clars**, i l'exigència de **control democràtic**.

I. PARTICIPACIÓ

La implicació ciutadana constitueix una de les principals senyes d'identitat de PODEM. L'aposta per la participació i la Democràcia (sense **compromís** és difícil parlar de veritable democràcia) implica necessàriament una redefinició real del rol del polític i de les organitzacions polítiques, és a dir: el polític es converteix, des d'aquesta concepció, en un agent de la participació de la ciutadania en un procés permanent d'empoderament progressiu. No podem pensar en una distinció entre militants i ciutadans, entre un dins i un fora de la política, aspirant així, cada vegada més, a sumar a un major nombre de ciutadans a l'anàlisi, la decisió i la gestió de la cosa pública.

Volem canviar les formes en les quals s'ha participat fins ara en política. La política no és cosa només de polítics. Cal acabar amb el monopoli de la política que fins ara han tingut els càrrecs públics i els alliberats. Cal obrir portes i finestres: desenvolupar formes de participació capaces d'articular la participació de desenes de milers de persones, i que aquests espais participatius esdevinguin el nucli fonamental de PODEM. Que la participació sigui real tant en el seu desenvolupament com en els seus efectes, i que ho faci incloent a qualsevol ciutadà, sense cap barrera, sense cap distància.

Som ambiciosos en la participació. Moltes vegades la participació s'ha limitat, com hem dit, a càrrecs públics i alliberats de partits. Però en política també s'ha donat un altre procés: la masculinització de la militància. Molts ciutadans no tenen temps de militàncies o activismes dins la política per les característiques personals que els acompanyem: horaris de treball, fills, persones a càrrec o, fins i tot, per estar malats. En el cas de les dones, són moltes les que s'encarreguen d'aquestes cures i, per tant, són els homes els que majoritàriament poden militar. Això reproduceix un model injust, on l'espai privat és encara territori, en molts casos, de les dones i on l'esfera pública és un lloc d'homes. Per tant, hem de incrementar la implicació i participació d'aquests col·lectius amb més dificultats i també d'aquells en risc d'exclusió del procés democràtic, com per exemple les persones amb certes discapacitats. A PODEM volem superar-ho i volem promoure la inclusió de tots i totes a través de la participació ciutadana de forma directa en la vida política.

PODEM ha posat en marxa mecanismes de participació, de debat i deliberació, uns digitals sense els lligams dels horaris i altres presencials. Ni la bretxa del temps ni la digital poden ser impediments per al compromís dels ciutadans

amb el canvi: **Plaza Podemos**, **Loomio**, el **Banc de Talents** perquè qualsevol persona pugui participar activament en un partit polític, **Appgree**, on poder construir consensos i majories de forma senzilla, segura i efectiva. La intenció és que en un termini breu s'articulin aquests mecanismes participatius també a Catalunya, així com en els àmbits territorials i els cercles. Sense oblidar que hem d'habilitar espais de participació on es puguin desenvolupar eines que promoguin l'alfabetització tecnològica de tots els grups socials i generacionals, donant especial atenció a aquells col·lectius amb més dificultats i risc d'exclusió digital.

Per als ciutadans amb més temps i voluntat d'implicació, els Cercles han d'articular-se com la columna vertebral del partit. Seran per tant els Cercles i la gent els principals promotors d'iniciatives, debats i consultes ciutadanes que definiran l'acció de PODEM en el pròxim cicle polític. Cal acompanyar i estendre els Cercles com a instruments d'intervenció social. Sense ells ni PODEM ni les majories parlamentàries podrà assolir les fites que ens hem proposat.

II. TRANSPARÈNCIA, INDEPENDÈNCIA FINANCERA I COMPTES CLARS. “ENS HEM A LA GENT”

La transparència i la independència són part fonamental de l'ADN de la gestió financera de PODEM perquè considerem que tots dos principis constitueixen una demanda transversal de la societat envers els partits polítics i l'administració pública.

Creiem en la transparència, la rendició de comptes i els mecanismes de control per acabar amb l'opacitat i el secretisme que han caracteritzat el finançament dels partits del règim del 78, i que han emparat les seves pràctiques corruptes. Des del nostre naixement hem assumit el compromís de que els nostres comptes siguin públics i fàcilment accessibles. La transparència, la rendició de comptes i l'escrutini públic de la nostra activitat com a iniciativa política són el reflex dels mecanismes que han de definir en el futur immediat a les administracions públiques i a les diferents institucions de l'Estat

D'altra banda, considerem que les dependències financeres generen dependències polítiques. Per això no només cal garantir la transparència

dels comptes, també hem de garantir la nostra independència financera. No acceptarem l'endeutament amb la banca ni amb grans donacions de persones i empreses que puguin condicionar el nostre discurs i hipotecar les nostres propostes. Confiam que amb el suport de molts, PODEM acabar amb el saqueig d'uns pocs.

Per garantir aquests principis, l'Àrea de Finances treballarà conjuntament amb l'equip estatal en un Protocol de Finançament i Comptes Clars que formarà part orgànica d'aquest document i que podrà consultar al nostre web.

Aquest protocol inclourà una proposta d'integració territorial de l'aparell financer que permeti la transferència de recursos des de l'àmbit general al local i viceversa, i que alhora possibiliti que continuem sent fidels als nostres principis, garantint sempre el màxim rigor en el control intern de la nostra activitat financera.

En compliment de la llei de finançament de partits, l'Equip de Finançament desenvoluparà un model d'informe de control intern que determinarà els mecanismes de control i transparència del finançament a tots els nivells organitzatius. A més haurà de definir les vies per elevar queixes,

reclamacions i denúncies amb les màximes garanties.

Finalment, desenvoluparem també unes línies mestres sobre els pressupostos i les despeses internes del partit basades en els principis d'economia i eficiència. Això servirà per garantir l'homogeneïtat de criteris, evitar el malbaratament i, en definitiva, optimitzar l'aprofitament dels recursos que la ciutadania inverteix en aquest projecte.

III. CONTROL DEMOCRÀTIC

Els representants polítics són servidors públics que assumeixen un contracte amb els seus electors i la ciutadania per treballar pel bé comú. En la mesura que concentren més poder que les persones representades, han de ser fiscalitzats i controlats constantment pels seus electors mitjançant mecanismes operatius de rendició de comptes, d'avaluació, de revocació de càrrecs, etc. garantint així que no formin estrats privilegiats i inamovibles en l'organització, i que la voluntat majoritària dels participants en PODEM està fidelment representada en tots i cadascun dels seus òrgans.

PODEM aposta fermament per la transparència i la rendició de comptes de tots els càrrecs públics. Per a això, els càrrecs públics de Catalunya se sotmetran a la mateixa rendició de comptes que s'està treballant amb l'equip de "quehacenlosdiputados.net", per tal d'implementar la seva aplicació de control democràtic en PODEM i desenvolupar el nostre propi portal de rendició de comptes.

Creiem que l'activitat parlamentària de qualsevol càrrec públic ha de ser de fàcil accés i visualització per a tota la ciutadania, així com la seva retribució econòmica i el seu patrimoni. Per això, a part de les intervencions o les votacions, s'inclourà el salari i la destinació de la part que donen, l'ús de les assignacions públiques, la declaració de béns i la situació de comptes bancaris, per garantir que els nostres representants no utilitzen els càrrecs públics per aconseguir un lucre privat.

Una correcta i completa exposició de la nostra activitat pública és, a part d'una promesa electoral, una condició necessària per assegurar que els representants electes treballen per i per a la ciutadania.

ÒRGANS DE CATALUNYA

L'ASSEMBLEA CIUTADANA DE CATALUNYA

Article 1. Definició

L'Assemblea Ciutadana de Catalunya és l'òrgan de decisió de PODEM en les competències autonòmiques reconegudes pel document organitzatiu estatal. L'Assemblea Ciutadana de Catalunya exerceix les seves funcions de manera contínua i participen en aquesta presa de decisions tots els inscrits de PODEM a Catalunya. Les vies de participació en l'Assemblea Ciutadana de Catalunya són els mateixos que per a l'Assemblea Ciutadana Estatal.

Article 2. Objecte

L'Assemblea Ciutadana de Catalunya ha de ser consultada amb caràcter preceptiu per a totes les decisions de rellevància (línies estratègiques, composició de llistes electorals, elaboració de programes, elecció o revocació dels membres dels òrgans, aprovació o rebutjament de qualsevol tipus de pacte pre o post electoral, modificació d'estatuts, etc.) respectant sempre el marc aprovat per l'Assemblea Ciutadana estatal, en particular al

que fa a les seves competències exclusives. A més l'Assemblea Ciutadana podrà ser convocada amb caràcter permanent i vinculant respecte a qualsevol assumpte que consideri d'especial rellevància.

Article 3. Competències exclusives i intransferibles de l'Assemblea Ciutadana de Catalunya

1. Determinar la forma en què es traduiran els principis programàtics del programa de PODEM a territori.
2. Elaborar, mitjançant un procés de primàries obertes i ciutadanes, les llistes electorals per optar a càrrecs públics (des del primer fins a l'últim candidat de la llista) per a les institucions de representació del seu respectiu ordre territorial.
3. Aprovar o rebutjar qualsevol tipus de pacte o aliança pre o post electoral per a les institucions de representació d'aquest ordre territorial, sempre de forma subjecta als principis generals aprovats per Assemblees d'ordre superior.

4. Aprovar els programes electorals definitius (després d'un procés d'elaboració participativa i el preceptiu informe de viabilitat econòmica) sempre de forma subjecta als principis generals aprovats per Assemblees d'ordre superior.

5. Triar un Consell Ciutadà per al territori, mitjançant un sistema de llistes obertes corregit amb criteris de gènere. El Consell Ciutadà del territori és el màxim òrgan del partit entre Assemblees Ciutadanes Territorials.

6. Revocar qualsevol dels membres del Consell Ciutadà de Catalunya.

7. Definir les funcions del Consell Ciutadà de Catalunya.

8. Elegir i revocar el/la Secretari/a General de Catalunya mitjançant un sistema electoral de vot directe i definir les funcions.

9. Elegir i revocar el Comitè de Garanties Democràtiques o a qualsevol dels seus membres.

10. Aprovar els reglaments organitzatius territorials i les seves modificacions.

11. Definir les funcions i la forma de coordinació

amb els Cercles sectorials i d'àmbit territorial menor al municipi, en cas que n'hi hagi.

12. Definir les funcions i la forma de coordinació amb Assemblees / Consells Ciutadans d'altres territoris.

Article 4. Mecanismes per convocar les Assemblees Ciutadanes territorials

A) L'Assemblea Ciutadana serà convocada per a l'àmbit de Catalunya per a qualsevol dels assumptes referents a les competències exclusives i intransferibles de l'Assemblea Ciutadana. L'organització tècnica del procés li correspon al Consell Ciutadà.

B) Amb caràcter permanent, respecte a qualsevol altre assumpte que es consideri rellevant:

Podrà convocar una **Consulta Ciutadana** amb caràcter vinculant (al conjunt dels inscrits al territori):

1. El/la Secretari/ària General.

2. Majoria simple del Consell Ciutadà d'aquest ordre territorial o superior.

3. Un 20% dels inscrits en PODEM o un 20% dels Cercles validats en aquest territori.

Podrà convocar una **Consulta Revocatòria** amb caràcter vinculant (al conjunt dels inscrits).

1. El/la Secretari/ària General.
2. Majoria absoluta del Consell Ciutadà estatal o d'aquest territori o superior.
3. Un 25% dels inscrits en PODEM o un 25% dels Cercles validats en aquest territori.

Podrà convocar una **Assemblea Ciutadana Extraordinària** (presencial):

1. El/la Secretari/ària General.
2. Majoria qualificada de 3/5 del Consell Ciutadà d'aquest ordre territorial o superior.
3. Un 35% dels inscrits en PODEM o un 35% dels Cercles validats.

En cas d'inici d'un procediment de consulta per part del cos d'electors, s'elegirà una ponència de la Consulta/Assemblea Extraordinària que

ha de garantir que la proposta de debat estigui avalada per almenys dos tècnics qualificats en la matèria.

Article 5. Assemblea Ciutadana de Catalunya (Ordinària o Extraordinària)

Per a la modificació substancial dels reglaments organitzatius territorials i l'elecció completa dels òrgans de direcció, serà necessària la convocatòria d'una Assemblea Ciutadana Territorial (d'àmbit de Catalunya) Ordinària o Extraordinària que inclourà moments de deliberació presencial.

En cap cas podran transcórrer més de tres anys entre Assemblees Ciutadanes autonòmiques.

Un cop transcorregut aquest termini, l'Assemblea Ciutadana de Catalunya es convocarà amb caràcter automàtic. L'organització tècnica del procés li correspondrà al Consell Ciutadà de Catalunya. La Comissió de Garanties Democràtiques vetllarà pel compliment d'aquesta exigència.

L'Assemblea convocada per aquest procediment es denominarà Assemblea Ciutadana de Catalunya Ordinària.

En qualsevol moment, segons els mecanismes establerts en l'article anterior, podrà convocar-se una Assemblea Ciutadana de Catalunya Extraordinària amb les mateixes competències. En cap cas podrà transcórrer menys d'un any entre Assemblees Ciutadanes Territorials Extraordinàries.

Article 6. Requisits extraordinaris per als procediments decisoris de l'Assemblea Ciutadana de Catalunya

L'Assemblea Ciutadana de Catalunya només podrà adoptar decisions al voltant de les matèries de la seva exclusiva competència i aquelles d'especial transcendència si el procés de votació compleix amb els següents requisits:

- Un quòrum mínim del 10% dels inscrits de PODEM en el territori.
- Un procés de votació, que serà necessàriament telemàtic, amb els deguts requisits d'anunci, exposició pública del cas i debat que compti amb un període de votació suficient.
- En aquests processos de votació només podran participar els inscrits de PODEM l'àmbit territorial de la corresponent Assemblea Ciutadana.

Si no aconseguir superar aquests requisits, l'Assemblea i el Consell Ciutadà de Catalunya només podran seguir endavant amb la decisió prèvia consulta al Consell Ciutadà d'àmbit superior i l'aprovació de la mateixa en Assemblea Ciutadana (presencial) Ordinària.

EL CONSELL CIUTADÀ DE CATALUNYA

Article 7. Composició del Consell Ciutadà de Catalunya

El Consell Ciutadà de Catalunya és l'òrgan de direcció política de PODEM amb funcions executives. Les tasques executives quotidianes seran desenvolupades, en el marc de les seves respectives responsabilitats, per les diferents àrees de les que es compongui el Consell Ciutadà. És responsabilitat del/la Secretari/a General de garantir, en el desenvolupament quotidià, la coordinació entre les diferents àrees executives.

La composició del Consell Ciutadà de Catalunya serà:

- El/la secretari/a general serà membre nat del Consell Ciutadà i presidirà les seves reunions.

- 34 membres electes directament per l'Assemblea Ciutadana amb un criteri de correcció de gènere.

Article 8. Competències del Consell Ciutadà

1. Desenvolupar amb funcions executives les decisions aprovades per l'Assemblea Ciutadana i aquelles conduents a desenvolupar la línia política de PODEM en el territori.

2. Convocar l'Assemblea Ciutadana de l'àmbit territorial corresponent tant per a totes les qüestions que siguin preceptives com per a qualsevol altra consulta, segons el que estableix l'apartat "Assemblees Ciutadanes Territorials".

3. Convocar, per qüestions d'especial transcendència, si ho estima oportú, qualsevol Assemblea de nivell territorial inferior.

4. Aprovar el pressupost i la rendició de comptes de cada exercici (sense perjudici que l'Assemblea Ciutadana pugui exigir, segons els procediments previstos, la seva ratificació).

5. Aprovar els pressupostos de les campanyes electorals i de les activitats específiques del territori per a campanyes de nivell estatal o territorial.

6. Impulsar l'extensió territorial de PODEM a Catalunya, a proposta de l'àrea del Consell Ciutadà encarregada de l'extensió, que escollirà enllaços per a l'àmbit territorial més adequat segons la implantació de PODEM (valorant el nombre d'inscrits, nombre de Consells ciutadans Municipals, nombre de Cercles validats o potencial de vot) que podrà ser un/a enllaç comarcal, intercomarcal o provincial. Aquests/es enllaços haurien de ser membres d'algun Consell Ciutadà Municipal de l'àmbit territorial.

7. Convocar **Plens de Secretaris/es Generals** dels municipis de Catalunya amb finalitat consultiva i deliberativa. Aquests plens estaran presidits pel o la Secretari/a General de Catalunya i tres membres del Consell de Coordinació.

Article 9. Mecanismes per convocar el Consell Ciutadà de Catalunya

El Consell Ciutadà de Catalunya podrà ser convocat en qualsevol moment:

a) A proposta del / la Secretari/a General.

b) A petició del 25% del Consell Ciutadà de Catalunya.

c) A petició de 10% dels inscrits en PODEM o del 10% dels Cercles d'aquest ordre territorial.

En cap cas podran transcórrer més de tres mesos entre dues reunions plenàries del Consell Ciutadà de Catalunya. El/la secretari/a general tindrà l'obligació de convocar el Consell Ciutadà de Catalunya abans que transcorri aquest termini.

Article 10. Funcionament del Consell Ciutadà de Catalunya

El Consell s'organitzarà per àrees cadascuna de les quals comptarà amb un responsable d'Àrea. El Consell Ciutadà de Catalunya tindrà les mateixes àrees que les consignades per al Consell Ciutadà Estatal. No obstant aquestes àrees podran fusionar-se i/o modificar les seves denominació d'acord a les necessitats del Consell Ciutadà de Catalunya.

Els responsables d'Àrea tindran la tasca de compondre equips que garanteixin l'eficàcia executiva del seu treball i l'adequada coordinació amb les respectives àrees homòlogues en el Consell Ciutadà Estatal.

Les àrees mínimes són:

a) Àrea Interna:

- Estratègia i campanyes
- Estudis i programa
- Extensió, organització territorial i Cercles
- Relació amb la societat civil i moviments socials
- Xarxes
- Premsa
- Finançament i transparència

b) Àrea Externa:

- Participació
- Anàlisi social i polític
- Anticorrupció, justícia i gestió pública.
- Drets socials: Educació, Sanitat, Serveis Socials i Habitatge
- Formació i cultura
- Dona i Igualtat
- Joventut
- Economia
- Ecologia i medi ambient

Article 11. Elecció del Consell Ciutadà de Catalunya

Els 34 membres restants s'elegiran per un sistema de llistes obertes (no necessàriament completes).

Cada elector / a podrà mostrar tantes preferències (no ordenats) com posats a triar.

Seràn membres del Consell Ciutadà les 34 persones més votades, introduint un criteri de paritat de gènere.

El seu mandat tindrà una durada de tres anys.

Els 34 membres del Consell Ciutadà de Catalunya podran ser revocats mitjançant un referèndum. Per iniciar un procés de votació destinat a revocar el mandat d'un integrant del Consell Ciutadà Autòmic caldrà aportar l'aval d'un 20% dels inscrits en PODEM o un 25% dels Cercles validats al municipi. El Consell Ciutadà de Catalunya, actuant de manera col·legiada, serà l'encarregat d'organitzar el procés electoral de revocació que haurà de dur-se a terme sobre el mateix cos electoral que va triar al membre del Consell.

Els referèndums revocatoris sempre seràn de caràcter individual.

En cap cas es podrà celebrar més d'un revocatori en el període d'un mandat. En cap cas podrà transcórrer menys d'1 any des del nomenament per a la consulta d'un revocatori.

LA SECRETARIA GENERAL DE CATALUNYA

Article 12. Competències

Seràn competències del/la Secretari/a General de Catalunya:

- És el/la responsable de la representació política i institucional del partit a Catalunya.
- Convocar l'Assemblea Ciutadana de Catalunya, tant per a totes les qüestions que siguin preceptives, com per a qualsevol altra consulta segons el que estableix l'apartat de "Assemblees Ciutadanes Territorials".
- Convocar, per qüestions d'especial transcendència, si ho estima oportú, qualsevol Assemblea de nivell territorial inferior.

Article 13. Elecció del / de la Secretari / a General de Catalunya

El/la Secretari/a General serà elegit/da per tots els membres de PODEM de Catalunya, mitjançant sufragi lliure i directe durant el transcurs de la respectiva Assemblea Ciutadana de Catalunya. Es garantirà el dret al vot presencial i telemàtic.

Article 14. Consell de Coordinació

El Consell de Coordinació és l'equip en el qual es recolza el/la Secretari/a General per realitzar les seves tasques, tant de caràcter públic com de coordinació interna.

Estarà compost per entre 7 i 11 persones elegides pel Consell Ciutadà a proposta del / de la Secretari/a General.

El Consell de Coordinació s'organitzarà internament en Secretaries establertes pel Consell Ciutadà a proposta del / de la Secretari/a General.

Els membres del Consell de Coordinació podran ser revocats pel o per la Secretari/a General, per la majoria absoluta del Consell Ciutadà o per l'Assemblea Ciutadana mitjançant un referèndum.

LA COMISSIÓ DE GARANTIES DEMOCRÀTIQUES

Article 15. Definició

La Comissió de Garanties Democràtiques és l'òrgan encarregat de vetllar pel respecte als drets dels inscrits en PODEM i els principis fonamentals i

normes de funcionament de l'organització.

Article 16. Composició i elecció de membres

La Comissió de Garanties Democràtiques de Catalunya està composta per 3 membres titulars i 3 suplents elegits directament per l'Assemblea Ciutadana mitjançant vot directe amb un sistema de llistes obertes (no necessàriament completes). Cada elector/a podrà mostrar tantes preferències (no ordenats) com posats a triar. Seran membres de la Comissió de Garanties Democràtiques les 6 persones més votades (3 com a titulars i 3 com a suplents). Almenys la meitat dels membres de la Comissió de Garanties Democràtiques (entre titulars i suplents) han de ser juristes. A les reunions plenàries, un mínim d'1 sobre el total de les seves 3 membres ha de ser jurista.

Els membres de la Comissió de Garanties Democràtiques podran assistir -sense vot- com a convidats a les reunions del Consell Ciutadà de Catalunya.

Article 17. Funcionament

La Comissió de Garanties Democràtiques actuarà d'ofici o a petició de qualsevol membre inscrit o òrgan del partit a través d'un procediment àgil i

flexible del que sempre constarà expedient escrit. En el cas de relació familiar en qualsevol grau de consanguinitat (primer, segon, tercer o quart grau) amb denunciador o denunciat, el membre titular de la Comissió de Garanties Democràtica s'inhibirà en favor d'un suplent.

Resoldrà de forma motivada i d'acord amb aquests Estatuts, el document de principis ètics, els reglaments i acords prèviament establerts així com amb els principis de democràcia, transparència i altres elements essencials a PODEM i sempre d'acord amb els principis generals del Dret. Les seves accions es materialitzaran acceptant, denegant o proposant una resolució, segons les seves competències, al Consell de Coordinació o a l'Assemblea Ciutadana corresponent.

Les resolucions de la Comissió de Garanties Democràtiques no són apel·lables i els efectes derivats de les mateixes tindran les aplicacions en elles descrites des del moment que s'hi estableixi.

La Comissió de Garanties Democràtiques podrà establir altres procediments i reglaments, públics i previs, d'acord amb els principis ressenyats, per resoldre de la forma més reglada possible aspectes concrets de la seva activitat i unificar la

seva activitat i la de les Comissions de Garanties Democràtiques territorials.

Article 18. Relació amb la Comissió de Garanties Estatal

La Comissió de Garanties Democràtiques de Catalunya actua com a instància jurisdiccional intermèdia, a fi d'accelerar la resolució de conflictes locals i respectant a la Comissió de Garanties Democràtiques estatal com última instància per al recurs.

ELS CERCLES SECTORIALS A CATALUNYA

OBJECTE

Article 19. L'àmbit territorial català i el principi de no duplicitat entre Cercles

D'acord amb el principi de no duplicitat entre Cercles, l'únic caràcter possible d'un Cercle autonòmic és de naturalesa sectorial. Altrament, el solapament territorial generaria una jerarquia contrària a la horitzontalitat entre Cercles.

Article 20. Definició de Cercle sectorial autonòmic

Els Cercles sectorials autonòmics són una agrupació voluntària i oberta en què convergeixen persones interessades per una transformació social sustentada en el respecte per la democràcia, la dignitat i els drets humans, l'àmbit d'actuació es restringeix a Catalunya sobre una àrea d'interès particular d'especificitat territorial o institucional.

COMPETÈNCIES

Article 21. Convocar consultes a les Assemblees Ciutadanes

Els Cercles sectorials autonòmics podran convocar consultes a l'Assemblea Ciutadana de qualsevol àmbit territorial mitjançant el procediment següent:

1. Elaborar una proposta escrita avalada per almenys tres tècnics qualificats en la matèria.
2. Aprovació de la proposta per majoria qualificada de 3/5 del cercle sectorial.
3. Aval a la proposta d'un 20% dels Cercles validats o un 20% de l'afiliació corresponent a l'àmbit territorial de què es tracti.

Article 22. Convocar debats temàtics en els Consells Ciutadans

Els Cercles sectorials podran convocar debats temàtics en els Consells Ciutadans mitjançant el procediment següent:

1. Elaborar una proposta escrita avalada per almenys dos tècnics qualificats en la matèria.

2. Aprovació de la proposta per majoria simple del Cercle Sectorial.

3. Aval a la proposta d'un 10% dels Cercles validats o un 10% dels inscrits corresponent a l'àmbit territorial del Consell Ciutadà.

Article 23. Dels Cercles territorials

Els Cercles territorials s'han d'atenir en els seus objectius, definicions i competències al que disposa el Document Organitzatiu estatal.